

PODIUM

Stuur uw mening (bij voorkeur maximaal 150 woorden) onder vermelding van uw naam en woonplaats naar: opinieredactie@bd.nl

INGEZONDEN

Intertoys

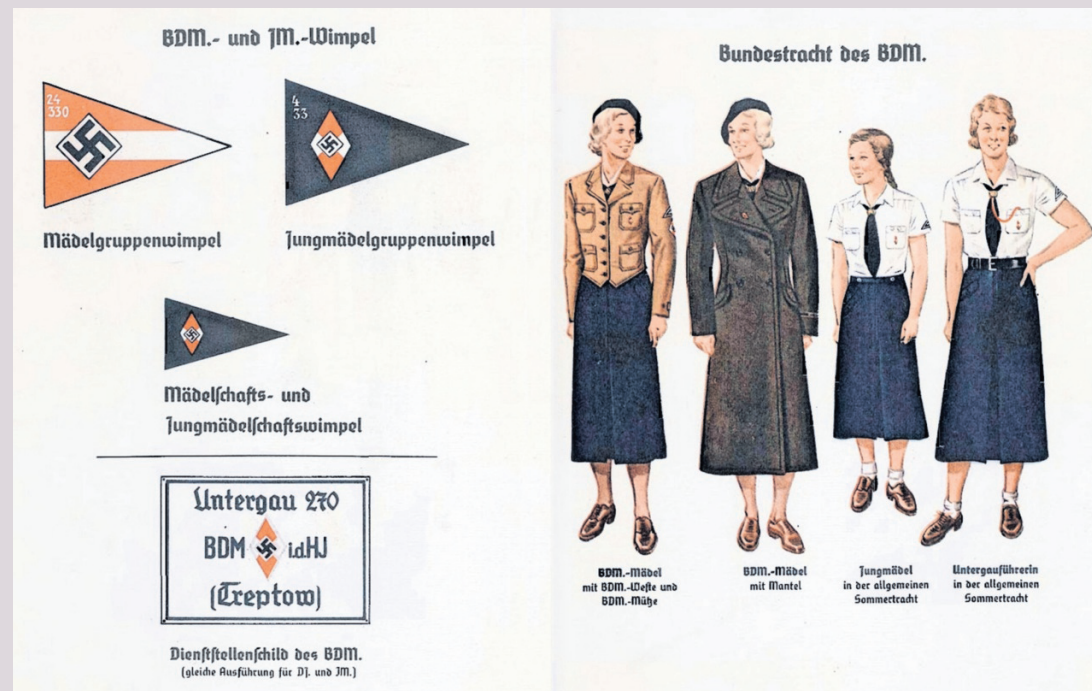
Na de winkels van Bart Smit lijkt ook de laatste speelgoedketen te worden getroffen door de sloophamer die internet heet. Intertoys heeft uitstel van betaling aangevraagd [BD 13 februari]. Ja, internet maakt meer kapot dan je lief is. We wensen nu eenmaal niet te veel te betalen voor onze aankopen. Hoeveel schoenzaken zijn er al niet over de kop gegaan, doordat het publiek in de zaak zelf de schoenen uitzochten en pasten, om ze vervolgens goedkoper via internet aan te schaffen? Hetzelfde beeld zie je ontstaan bij kledingzaken. De betere speciaalzaken vallen om, omdat niet meer te concurreren is tegen zaken als Primark. Terwijl internetzaken als Klingel gouden tijden beleven, door de massa wekelijks te blijven bestoken met dikke brochures. Velen zijn niet tegen die goedkopere verleidingen opgewassen en zorgen daarmee indirect voor een vershraling van het winkel aanbod. Klagen daarover helpt niet. We zijn er allemaal zelf schuldig aan. Internet is de grote winnaar. Daarna zijn er alleen nog maar verliezers.

Jan Muijs
Tilburg

Handboogschieten

Jammer dat Jan van Tongeren het handboogschieten in een negatief daglicht plaatst [BD 28 januari, 'Indoor is bijzaak voor Van Tongeren']. Dat hij met zijn opvliegende aard er zo minderwaardig mee omgaat, keur ik af. De moeite om te trainen neemt hij niet zo serieus. Hoe kun je dan achter je sport staan? Winnen is dan een verloren zaak. Ik ken een jongen van bijna 17, toevallig mijn kleinzoon. 20 uren in de week trainen. Gooit nooit met zijn dure spullen, wetend dat zijn ouders daar veel geld en energie in steken. Is nooit ontevreden over de uitslag die hij behaalt. 'Volgende keer beter' zegt hij lachend. Ik kan alleen Van Tongeren aanbevelen om judo, karate of boksen te gaan beoefenen, daar kan hij dan zijn frustraties beter kwijt en behaalt dan via

Design als 'corporate identity'

▲ Illustratie uit het boek 'Organisationsbuch der NSDAP' (1936).

Maarten van Lankvelt

GASTOPINIE

De nazi's waren in hun opvattingen over design zeer vooruitstrevend. De uniformiteit in hun beeldtaal, tot in het funeste doorgevoerd – een hakenkruis op het theelepeltje – zien we

heden ten dage terug bij grote bedrijven onder de noemer 'corporate identity'. Het gebruik van de kleuren zwart en rood was afschrikwekkend. En zelfs tot aan de helm was er over nagedacht. Deze had de vorm van een fallus. Stond voor mannelijkheid.

Daarentegen werd modernisme in de kunst als verwerpelijk gezien. En werd in de architectuur teruggegrepen op het classicisme.

■ Maarten van Lankvelt woont in Veghel.

deze sport de kwartfinales. Succes gewenst.

B. Vos
Berghem

Nogmaals Israël

Met stijgende verbazing las ik de gastopinie van 14 februari. 'Israël kent geen burgers, alleen ingezetenen'. Joodse en Arabische Israëli's zijn gewoon staatsburgers. Ingezetenen zijn bijvoorbeeld Jeruzalemmers die geen Israëli's paspoort willen. Net als Groot-Brittannië heeft Israël geen grondwet. Wel basiswetten. De natiestaatwet zegt dat Israël het land is van het Joodse volk. Zoals Griekenland een Grieks land is.

Niet-Joodse burgers zijn gelijkwaardig. Was al in 1948 geregeld en in een andere basiswet jaren geleden bevestigd. De status van het Arabisch verandert niet. Niks 'van tafel geveegd'. 'BDS wil niet het verdwijnen van Israël als Joodse staat'. BDS gaat uit van het recht op terugkeer. Als Israël Palestijnse vluchtelingen moet opnemen, zijn Joden in één klap tot minderheid gereduceerd. Het Saoedische vredesplan omvat recht op terugkeer. Het plan eist terugtrekking uit alle bezette gebieden. VN-resolutie 242 stelt 'bezette gebieden'. Vrede en veiligheid vormen de tegenprestatie. Van Hamas valt dat niet te ver-

wachten. Abbas geeft financiële steun aan aanslagplegers op Joodse Israëli's.

Harry Polak
Herzliya (Israël)

Rekenen

Het kabinet heeft zich misrekend met de verhoging van de energieprijzen voor de burgers [BD 19 februari]. Dat krijg je ervan als je als overheid stelselmatig het onderwijs, in het bijzonder het rekenonderwijs, afbreekt. Op den duur kunnen dan ook zelfs onze 'hoogopgeleide' ministers niet meer met getallen omgaan.

Sjen de Haan
Sprang-Capelle

Geachte heer De Rijk,

Mathilde van Osnabrugge

GASTOPINIE

Om even bij de slogan van het museum te blijven: 'Het designmuseum toont design met impact'. De aanstaande tentoonstelling over nazi-design heeft inderdaad behoorlijke impact op mij.

Hoewel ik wel begrijp dat de tentoonstelling door zal gaan, wil ik het volgende toch aan uw kwijt:

Ik ben iemand van de tweede generatie. Kind van Joodse ouders en grootouders. Zowel mijn vader als moeder (dus ik ook) hebben heel veel familie in de oorlog verloren. Ze kwamen volkomen getraumatiseerd uit de oorlog maar paktten het leven op en hebben hun kinderen daar bewust niet mee willen belasten maar deden dat onbewust wel. Afgelopen vrijdag heb ik een bezoek gebracht aan het Holocaust Museum in Amsterdam, aan de overkant van de Hollandse Schouwburg waar vele familieleden zijn weggevoerd. Bent u daar ook wezen kijken?

De tentoonstelling in het Holocaust Museum had ook een enorme impact, zodanig dat ik er nu nog last van heb maar dat is een onderdeel van de geschiedenis die mij persoonlijk enorm raakt. Maar hoe kan ik dat rijmen als ik de volgende dag in het Brabants Dagblad het enorme artikel lees over de tentoonstelling over Nazi Design? Twee volkomen haaks op elkaar staande zaken. Hoewel geschiedenis verteld moet worden, hoeft dat mijns inziens niet met een tentoonstelling vol met propaganda-materiaal uit die verschrikkelijke tijd.

Ik ben in Berlijn geweest en in Villa Wannsee waar in 1942 tijdens een vergadering de uitroeiing van de Joden werd gepland. Dat is ook een tentoonstelling maar op de juiste plek. Het Design Museum lijkt mij een plek waar Design wordt getoond.

■ Mathilde van Osnabrugge woont in Den Bosch.

Mooi als we verschillende culturen en gewoonten tegenover elkaar zouden kunnen bespreken

Jan in 't Veld

GASTOPINIE

De gastopinie van Maarten Willemsen ['Ik weet wat hechtingsproblemen en trauma's met een kind doen', BD 9 februari] als reactie op mijn ingezonden brief van 29 januari, roept om een antwoord. Zojuist keerde ik terug uit Oost-Afrika waar ik voor eigen rekening een aantal (half)wezen voorzie van school- en leefgeld.

◀ Somalische kinderen krijgen les in een vluchtelingenkamp bij Dadaab in Kenia.

FOTO: JEROME DELAY / AP

Willemsen kon natuurlijk niet weten dat ik al sinds jaar en dag dit doe en terdege uit ervaring op de hoogte ben van het gemoed van wezen, alleenstaande kinderen. Ik laat ze naar school gaan, studeren zelfs, maar ben tegelijk kritisch op hun levensstijl en eigen verantwoordelijkheid.

Vanaf ongeveer hun 15e moeten alle meiden van mij verplicht Implanton laten implanteren. De jongens condooms gebruiken. Allen krijgen een smartphone. Ik leer jongens verantwoord op te treden naar de meisjes en andersom. Want hoe schrijnend is de mannelijke/vaderlijke gewoonte daar een

(jonge) vrouw met een kind te laten zitten? Miljoenen kindmoeders. Vertel me er niet van. In die contreien bestaat 40 procent of meer jeugdwerkloosheid. Afgestudeerden daar met een Master moeten zich in een baan inkopen. Stel je toch voor! Wie kan zich dat permitteren?

Jeugdzorg in Nederland is een grote luxe vergeleken met Afrika. Maar ook daarover moeten we niet zielig doen. Want tere kinderzieltjes bestaan niet. Dat vinden wij als volwassenen. Een goede vriendin van me die vele tientallen jaren in het (zeer) speciaal onderwijs actief was voor

kinderen variërend van open ruggetjes tot het syndroom van Down zegt me dat we niet moeten overdrijven.

Op dat niveau bevindt zich de discussie. We hebben het grosso modo over gewone kinderen, noch hoogbegaafd (wat is dat trouwens?), noch debiel, die speciale zorg behoeven. Het ware mooi als we verschillende culturen en gewoonten tegenover elkaar zouden kunnen bespreken. Waarheden bestaan namelijk niet, behalve ter wereld komen en doodgaan.

■ Jan in 't Veld woont in Oss.

GO

Podium vindt u ook op de website van het Brabants Dagblad: bd.nl/opinie

Arbeid is ook een bron van innovatie en creativiteit
Irmgard Borghouts

Overstap op arbeidsmarkt vereist **scholing**

Wanneer iemand zijn baan kwijtraakt, speelt scholing een sleutelrol in het maken van een goede overstap op de arbeidsmarkt. De middelen daarvoor moeten worden gegarandeerd.

Irmgard Borghouts, Ton Wilthagen, Jana Verschoor, Mark Bosmans

GASTOPINIE

De waarde en het belang van arbeid voor mensen en organisaties wordt breed ingezien, ook in het tijdperk waarin digitalisering en robotisering verder oprukken. Werk leidt niet alleen tot inkomenszekerheid, maar is nog steeds de koninklijke route naar maatschappelijke participatie. Het draagt bij aan persoonlijke ontwikkeling, vitaliteit en sociaal kapitaal. Voor bedrijven en organisaties is arbeid niet alleen een economische productiefactor, maar ook een bron van innovatie en creativiteit. Zeker in tijden van krapte en vergrijzing is het ook vanuit arbeidsorganisaties cruciaal dat mensen op de arbeidsmarkt actief blijven.

Een belang dat naast mensen en organisaties ook de samenleving fors raakt, betreft de kosten van niet-werk, werkloosheid en inactiviteit. Als een grote groep mensen geen betaalde arbeid kan verrichten, heeft dat grote gevolgen op individueel niveau, in termen van inkomensverlies en de omgekeerde gevolgen van wél werken: afnemende gezondheid en welzijn en een gevoel van uitsluiting. Bedrijven en instellingen kunnen niet alleen gevolgen ondervinden voor hun productie en dienstverlening, maar zullen ook via hogere premies moeten meebetalen aan de kosten van werkloosheid.

Sociaal plan

Economische ontwikkelingen, toegenomen concurrentie, reorganisaties en technologische innovaties zorgen ervoor dat functies sneller wijzigen of verdwijnen. De dynamiek in de economie en op de arbeidsmarkt wordt steeds groter, zeker in Brabant. Voor het aan het werk *helpen* van mensen bestaan wettelijke regelingen, zoals de Participatiewet. Dat is echter niet het geval voor het aan het werk *houden* van mensen, dus als het bestaande werk ophoudt. Soms hebben sectoren iets geregeld in een cao of worden er maatregelen getroffen in een sociaal plan bij massa-ontslagen.

Wij hebben met steun van Instituut Gak en de provincie Noord-Brabant onderzocht of en hoe werkgevers boventallige werknemers ondersteunen bij het vinden van nieuw werk bij een andere werkgever, of van deze ondersteuning gebruik

wordt gemaakt en wat de uitkomsten hiervan zijn. We hebben organisaties geënquêteerd in Noord-Brabant en landelijk hebben we boventallige werknemers gevolgd die in zogenoemde van-werk-naar-werk (VWNW)-trajecten zijn opgenomen.

De onderzoeksresultaten laten zien dat grotere organisaties vaker beleid en trajecten gericht op VWNW toepassen dan kleine bedrijven. Sommige organisaties hebben die regelingen in hun cao staan of zijn eigenrisicodrager voor de ww. De sectoren overheid en onderwijs hebben vaker VWNW-beleid opgesteld en VWNW-trajecten toegepast dan andere sectoren. Van de 223 organisatievestigingen in de Brabantse steekproef waarin gedwongen baanverlies aan de orde waren in de periode 2015-2016, geeft 60 procent aan dat VWNW-ondersteuning werd aangeboden. Bij 34 procent was die specifieke ondersteuning er niet.

De werkgeversmotieven voor de inzet op van-werk-naar-werk-trajecten lopen uiteen van een economisch belang tot het behouden van de goede reputatie van de organisatie en het gevoel verantwoordelijk te zijn voor het aan het werk houden van individuele werknemers. Welk motief

organisaties hebben voor het wel of niet inzetten op het faciliteren van VWNW-transities hangt samen met de korte en langere termijnvisie die organisaties hebben. Organisaties die moeten zien te 'overleven' zijn voornamelijk bezig met zo kostenefficiënt mogelijk handelen op de korte termijn, waar organisaties met aandacht voor een langere termijnstrategie in hun besluitvorming over VWNW ook kijken naar de gevolgen voor het welzijn van hun personeel, de reputatie van de organisatie en maatschappelijke effecten.

Extern bureau

Van de vestigingen uit het onderzoek in de provincie Noord-Brabant die VWNW-ondersteuning aanbieden, schakelen de meeste werkgevers een extern outplacementbureau in (42 procent). Verder heeft 35 procent de VWNW-ondersteuning intern georganiseerd via een intern mobiliteitscentrum of interne mobiliteitsfunctionaris. Een op de vijf werkgevers maakt gebruik van een extern mobiliteitscentrum of samenwerkingsverband met andere organisaties.

Het aanbod aan VWNW-activiteiten is tamelijk breed, maar van veel activiteiten wordt in de praktijk wei-

nig gebruik gemaakt. Het meest populair zijn individuele begeleiding, sollicitatietrainingen en workshops. De vraag is wat deze inspanningen uiteindelijk opleveren. Ruim driekwart van de boventalligen die opnieuw een baan wenst na ontslag vindt weer ander werk, meestal in een andere sector. Bijna de helft van de mensen gaat er echter qua arbeidsvoorwaarden op achteruit (salaris, tijdelijk contract in plaats van vast). Degenen die een nieuwe baan vinden van lagere kwaliteit dan voor ontslag, hebben bovendien vaker een slechtere mentale gezondheid. Het blijkt dat vooral het volgen van training of scholing bijdraagt aan het sneller vinden van nieuw werk. Gemiddeld zijn degenen die een training of scholing volgen bijna een half jaar korter werkloos na ontslag. Persoonlijke aandacht en begeleiding door een externe coach, sociale steun van familie en vrienden en hulp bij solliciteren werken ook bevorderend.

Middelen

Scholing speelt dus een sleutelrol in het maken van een goede overstap op de arbeidsmarkt als het werk voor mensen ophoudt. Daarmee moet dan wel tijdig worden begonnen en werknemers dienen open te staan voor dit aanbod. Ook moet de grote groep flexwerkers hierin beter worden betrokken, iets dat tot nu toe niet of nauwelijks gebeurt. Kabinet, werkgeversorganisaties, vakbonden en de Sociaal-Economische Raad praten volop over de noodzaak van een levenlang ontwikkelen. Daarvoor moeten dan wel middelen zijn, voor individuele mensen en ook voor het midden- en kleinbedrijf. Naast een individueel opleidingsbudget, zoals drie jaar geleden al voorgesteld door de Brabantse- en Zeeuwse Werkgeversorganisatie, zijn regionale scholings- en investeringsfondsen nodig, waaraan ook sectoren deelnemen.

■ Irmgard Borghouts, Universitair Docent Arbeidsmarkt & Sociale Zekerheid, departement Labour Law & Social Policy, Tilburg University; Ton Wilthagen, Hoogleraar Institutionele en juridische aspecten van de arbeidsmarkt, Tilburg University; Jana Verschoor, promovendus departement Politics and Public Administration, Tilburg University; Mark Bosmans, onderzoeker, Nivel. Zij schreven het onderzoeksrapport 'Overstappen op de Arbeidsmarkt' dat gisteren in Amsterdam werd gepresenteerd.

▲ Werkzoekenden kunnen op beurzen kennismaken met opleidingen voor ambachtelijke beroepen zoals stratenmaken.

FOTO KOEN SUYK/ANP

De dynamiek in de economie en op de arbeidsmarkt wordt steeds groter, zeker in Brabant